

THIERRY CREPIN, 'S LANDS EERSTE INSPECTEUR MET EEN LIJKENHOND, GAAT MET PENSIOEN

Van de tuin van Dutroux tot de treinramp van Buizingen

NEERLINTER • Hij hielp moordenaars ontmaskeren, verdwijningen oplossen en bij grote rampen verzamelde hij menselijke resten zodat de nabestaanden hun geliefden toch konden begraven. Na een carrière van meer dan veertig jaar gaat Thierry Crepin (62), de eerste Belgische agent met een lijkenhond, op pensioen. “De eerste dodelijke lichamen die ik ooit zag, staan nog steeds op mijn netvlies gebrand.”

DOOR OLIVIER NEESE

“Sinds middernacht donderdag 28 februari ben ik een gewone burger.” Thierry Crepin lacht. De kartonnen dozen op zijn bureau moet hij nog ophalen, maar de loopbaan van ‘s lands eerste inspecteur met een lijkenhond zit er definitief op. Een carrière die startte in 1976, bij de wegpollitie. “Na tien jaar was ik het beu om met de miserie bij dodelijke verkeersongevallen geconfron-

teerd te worden. Ironisch genoeg werd ik later, na een tussenperiode als opleider van de motorpolitie, geleider van een lijkenhond.” (lachje)

Tijdens de zaak-Dutroux blijkt de meerwaarde van de Nederlandse en Duitse lijkenhonden zo groot, dat ook de Belgische politie besluit om met deze bijzondere vorm van speuren te starten. Thierry Crepin en Joseph Battice, intussen hondenopleiders, lopen mee en leren van de Nederlanders de finesse

van de stiel. Hij stond op de eerste rij toen de lichamen van Julie en Melissa gevonden werden in de tuin van Dutroux.

TWEE METER DIEP

“De honden speuren naar bloed en de sappen die bij de ontbinding vrijkomen. Trainen doen we met kledij die we krijgen van de wetsdokter. Het grote probleem: de geur komt zeer dicht in de buurt van die van dode dieren. Het ge-

beurt al eens dat we tijdens een zoektocht plots een dode hond opgraven. Maar liever een keer te veel graven dan een lijk missen. Een hond kan een lijk beginnen ruiken vanaf 78 uur na het overlijden. In Frankrijk vonden we ooit twee lichamen die al 4,5 jaar begraven waren en waar de dader zelfs een boom op had geplant... Zelfs lichamen die twee meter diep begraven lagen, werden opgespoord door onze honden. Soms viel mijn mond zelf open van verbazing. Na zoveel jaar weet ik: een hond is geen hond, een hond is een wonder.” Als geleider van een lijkenhond trof Thierry Crepin altijd als allereerste het dodelijke slachtoffer aan.

“Bij een oproep weet je wat er kan volgen. Het eerste moment dat je iets vindt, is er een korte euforie. Omdat we weten dat de zaak dan in een stroomversnelling raakt. Laat een dader maar eens uitleggen hoe het komt dat onze honden iets ruiken... De weerbots volgt pas later. Als je een meisje uit een rioolbuis moet halen, die dezelfde leeftijd heeft als je eigen dochter. Of als je de voetjes van een klein meisje uit de grond ziet komen... Dat hakt erin. Maar ik vergelijk onze job met dat van een wetsdokter: als je te sentimenteel wordt, moet je ermee stoppen. En hoe ouder, hoe kleiner je hart wordt. De eerste lijken zie ik nog steeds voor me. Dat

vergeet ik nooit. Gelukkig waren mijn collega Joseph en ik als broers: als de ene het lastig had, babbelde de andere op hem in.”

WEG MET DE MOBILHOME

Naast zijn eigen vier lijkenhonden die hij in zijn carrière had, leidde Crepin nog 15 honden op voor anderen. Zij leerden speuren naar levende personen, drugs, brandhaarden of explosieven. Dat laatste won na de aanslagen in Brussel nog meer aan belang. De Directie Hondensteun (DACH) van de federale politie is dankzij Crepin gemachtigd om ook de honden van privéfirma's en andere landen – onder wie het Amerikaans leger – te certificeren. “We zitten overvol, maar het is niet meer voor mij. Ik heb het kindje zien geboren worden en de eerste pasjes zien zetten, nu is het aan de jeugd om dat kindje te leren rennen.”

Eind maart vertrekt Crepin met zijn mobilhome. Weg van lijken, weg van alle miserie. “Samen met mij echtgenote trekken we door Europa. Eerst naar Tallinn, waar onze zoon als 3D-designer werkt. Als het weer wat minder wordt, trekken we naar het zuiden. Acht à tien maanden naar de rust en de natuur. Uiteraard in het gezelschap van mijn twee honden, die nu ook kunnen genieten van een verdiend pensioen.”

► Thierry Crepin met zijn laatste lijkenhond Branko. Samen gaan ze nu met pensioen. (foto Erwin Reyskens)

“Pándy ontmaskeren gaf ons een boost en aanzien”

Op het einde van zijn loopbaan moest Thierry Crepin tot driemaal per week uitrukken voor een moordzaak. Een van zijn bekendste zaken is die van András Pándy. “We waren nog maar net operationeel toen we de opdracht kregen om meteen zijn woningen te doorzoeken”, herinnert hij zich. “Nadat de politie hem aan de grens opgepakt had, kreeg het 48 uur om bewijzen te verzamelen. In een van zijn kelders reageerden onze honden. De civiele bescherming begon te graven, maar vond de eerste meter niets. Onze honden hebben zich toch niet vergist, twijfelden we. Tot een spade op een stuk bot botste. We hadden hem! Dat gaf ons zo'n boost en aanzien, dat we steeds belangrijker werden.” Naast moordzaken en verdwijningen hielp hij ook bij de bergingen na grote rampen: de treinrampen in Pérot en Buizingen, de vuurwerkramp in Enschede... “Zodat de nabestaanden hun geliefden konden begraven en wandelaars of arbeiders later niet op een lichaamsdeel zouden botsen. Dat behoort tot onze deontologie.” (ON)

Oproep voor vrouwen om te staken op 8 maart

BRUSSEL • Het 'Collectief 8 maars' wil dat alle vrouwen op 8 maart, Internationale Vrouwendag, hun gebruikelijke activiteiten staken. Het collectief vraagt alle activiteiten of dat nu betaald werk, zorg voor anderen, consumeren of studeren is, even te onderbreken. Deelnemende vrouwen moeten zo tonen dat “wanneer vrouwen ermee stoppen, de wereld stilvalt”. De actie is gericht tegen bijvoorbeeld discriminatie op de werkvloer of de zogenaamde 'tampontaks'. Onder meer de vakbonden ACV en ABVV, maar ook andere organisaties hebben zich achter #8maars geschaard. “Elke vrouw kan op haar manier deelnemen aan de staking, volgens haar mogelijkheden en voorkeuren, haar behoeftes en dagelijkse realiteit. Wie het werk niet kan neerleggen, stellen we voor om lawaai te maken op de plaats waar ze zich die dag om 14 uur bevinden”, zegt Moana Genevey, lid van het collectief. “De actie steunen kan ook via de hashtag #8maars, door zich in het paars te kleden, een affiche op te hangen, een paar huishoudelijke handschoenen aan de brievenbus te hangen...”, voegt Malika Roelants toe. (Belga/MVG)

25 jaar protest tegen oorlog

LEUVEN • Een 100-tal mensen heeft gisterenmiddag op de Grote Markt in Leuven deelgenomen aan een protestactie van de Vrouwen in het Zwart tegen oorlog en geweld. Omdat leden van Vrouwen in het Zwart al 25 jaar elke woensdag op deze plaats in Leuven demonstren, waren gisteren ook delegaties aanwezig uit landen als India, Spanje, Servië, Israël, Bosnië-Herzegovina en Armenië. (Belga/foto Belga)